

násilí dle § 81 tr. zák., pokud směřovala proti výroku rozsudku, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem veřejného násilí dle § 81 tr. zák., zrušil napadený rozsudek v tomto výroku, jakož i ve výroku o trestu a uznal ho vinným vedle zločinu nedokonané krádeže dle §§ 8, 171, 174 II a) tr. zák. zločinem veřejného násilí dle § 98 lit. a) tr. zák., jehož se dopustil tím, že dne 18. února 1921 vykonal na železničním zřízenci Adolfu P-ovi skutečně násilí, by ho donutil k upuštění od svého zadržení.

D ů v o d y:

Pokud stížnost napadá odsuzující výrok ve směru § 81 tr. zák. z důvodu § 281 tr. ř. čís. 9 a), nelze jí zcela upřít oprávněnosti. Stanovisko rozsudku, že železniční zřízenec, byť i mimo službu, jakmile zakročuje proti škůdcům železnice, tím sám sebe staví do služby a požívá ochrany § 68 tr. zák., nemá opory v předpisech železničního dopravního řádu, nanejvýš § 102, jenž v ý p o m o c n o u policejní moc vyhrazuje zřejmě jen železničním zřízencům, skutečně službu konajícím. Ovšem zavazuje služební řád (služ. pragmatika) pro železniční zřízence (výnos ministerstva železnic ze dne 7. dubna 1898, čís. 16.366) v § 18 zřízence, by chránili a podporovali zájem služby v e s l u ž b ě i m i m o službu a škody hrozící hleděli ze všech sil svých odvracet, a § 31 předpisuje, že každý zřízenec jest povinen, chrániti peníze i statek, železničnímu podniku náležející nebo svěřené mu obecnstvem, železnice neb lodí užívajícím, pokládaje je za cizí majetek, jemu zvláště do opatrování daný. Ale právě znění prv citovaného §, jenž zcela všeobecně zavazuje zřízence »ve službě i mimo službu«, svědčí proti právnímu stanovisku rozsudku, že se Adolf P. svým zakročením sám postavil do služby. Proto nelze pokládati železničního zřízence P-a, jenž tehdy nebyl ve službě, byť i oblečen byl stejnokrojem, za osobu §§y 68 a 81 tr. zák. chráněnou. Z toho však nevyplývá, že by násilný odpor stěžovatelův proti P-ovi, jímž chtěl docílit, by své zadržení a předání policii Adolfem P-em zmařil, byl beztrestným. Neboť skutek stěžovatelův, jak zjištěn byl soudem nalézacím, vykazuje všechny známky zločinu veřejného násilí dle § 98 a) tr. zák. Vykonal na Adolfu P-ovi násilí v úmyslu shora zmíněném, tedy aby od něho vynutil upuštění. Upuštění to mělo však pro Adolfa P-a zajiště právní zájem, již proto, že se týkalo zájmů železnice, jejíž on byl zřízencem. Změna subsumpce má ovšem význam pro stěžovatele, jelikož odpadnou okolnosti, pro něž použito bylo při výměře trestu druhé sazby § 82 tr. z., jak proti trestní sazbě § 100 tr. zák., tak i proti oné § 178 tr. zák. vyšší.

Čís. 931.

Zatajení nálezu (§ 201 písm. c) tr. zák.). Ukrýváním nalezené věci jest každá činnost, již se má zameziti nebo stížiti, by povolané osoby nenabýly o ní vědomostí.

Přivlastněním jest každé nakládání věcí, k němuž jest oprávněn pouze vlastník a v němž se jeví úmysl pachatelův, věc si присvojití.

(Rozh. ze dne 25. září 1922, Kr I 793/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalované do rozsudku zemského trestního soudu v Praze

ze dne 5. dubna 1921, jímž byla stěžovatelka uznána vinnou přestupkem podvodu dle §§ 197, 201 a), 461 tr. zák. — mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Po věcné stránce (čís. 9 a) § 281 tr. ř.) namítá stížnost, že zde není ani objektivní ani subjektivní skutkové podstaty přestupku podvodu zatajením nálezu. Obžalovaná neukrývala nálezu, nýbrž veřejně o něm vypravovala, veřejně dala hodinky do správy hodináři, nežádajíc, by byly změněny a jejich nabytí vlastníku stíženo; nepřivlastnila si nálezu, poněvadž hodinky za své nevydávala, nezdráhala se jich vrátiti, naopak byla k tomu ochotna, ale neznala majitelky. Chystala se nález ohlásiti ještě ve lhůtě § 389 obč. zák., její úmysl byl zmařen zabavením hodinek jich majitelkou. Neměla úmyslu ani ukrývati ani si přivlastniti věc nalezenou. Stížnost není odůvodněna. Věc nalezenou zatajuje (ukrývá), kdo pozitivním jednáním se snaží zameziti nebo stížiti, aby povolané osoby nabyly o ní vědomosti. K ukrytí stačí tudíž každá činnost, již se má dosíci tohoto účelu; není nutno, aby věc byla opravdu skrývána, zakopána atd., stačí, byla-li odnesena z místa, kde se dosud nalézala, a byla-li přechovávána u osoby neoprávněné a jejímu vlastníku tak stíženo opět její nabytí. Přivlastněním dlužno rozuměti každé nakládání věci, k němuž jest oprávněn pouze vlastník a v němž se projeví úmysl pachatelův, věc si присвоjiti. V daném případě jest zjištěno, že obžalovaná našla na Žižkově stříbrné hodinky s koženým páskem v ceně 50 K, odnesla je z místa nálezu domů, přechovávala je po dva dny ve svém bytě a odnesla třetí den k hodináři P-ovi, dala vyměnití rozbité skličko za nové a nahraditi kožený pásek kovovým náramkem. K vypátrání majitele ztracené věci žádných kroků nepodnikla, zejména nálezu neohlásila; že se svým jednáním přičiňovala, aby se zpráva o nálezu dostala do veřejnosti a že byla ochotna hodinky vrátiti, rozsudek nezjistil. — Lhostejno jest, že nedala hodinky změnití, aby jich jejich majitelka nepoznala; neboť to, co učinila, již samo stačí k naplnění pojmu ukrývání; v jejím jednání u hodináře pak se zřejmě projevil úmysl, přivlastniti si věc nalezenou. Správně tedy uznal soud nalézací, že zjištěné jednání obžalované naplňuje obě náležitosti objektivní skutkové podstaty přestupku podvodu zatajení nálezu, že obžalovaná nalezené hodinky si zatajila a si přivlastnila. Stěžovatelku neomlouvá, že v době, kdy trestný čin vyšel na jevo, ještě neuplynula osmidenní lhůta § 389 obč. zák. k ohlášení nálezu, a že chtěla hodinky vrátiti a nález oznámiti, (což ostatně rozsudek nezjišťuje), poněvadž v té době byl již trestný čin dokonán a nemohl býti odčiněn. Po subjektivní stránce zjišťuje rozsudek, co žádá § 201 c) tr. zák., že totiž obžalovaná zatajila a přivlastnila si věc nalezenou úmyslně, a pouhé popírání subjektivní viny a brojení proti tomuto skutkovému zjištění prvního soudu s hlediska § 288 čís. 3 tr. ř. nepřípustné není vůbec provedením materielné právního důvodu zmatečnosti, jehož se stížnost dovolává.

Čís. 932.

Zmatek dle § 281 čís. 9 písm. c) tr. ř. může se týkat pouze otázky, vyžaduje-li řízení obžaloby veřejné či soukromé a je-li osoba jako obža-